

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΣΠΑΝΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μιά προφητεία που ε'αληθ'ησε

Η βασιλεία Αιζατερίνη των Μεδιώνων, ζώνη της οποίας εχάρηκε τόσο αίμα στη Γαλλία, ήταν εξαιρετικά προληπτική κ' ε'φανε μεγάλη σημασία στις μαντείες. Γι' αυτό είχε μπει στην Αθή της διαφόρους αστρολόγους, από τους οποίους ζήτησε να προφητεύσουν το μέλλον της. Έξαινος όμως που είχε καταζίσει περισσότερο απ' όλους την επισημότητα της, ήταν κάποιος έπιθιδιος άρχοντας από τη Φλωρεντία, ονόματι Ρουτζέρι, ο οποίος άναγκαίαι και στο μεδιότο-ρημά πιας «Ο Κορμασιένους», και ο οποίος είχε πέτυχε σε μερικά προφητείες του.

Η Αιζατερίνη θέλησε ζήταρε να μάθη σε ποιά μέρος ε'αποφύγετο να πεθάνη, ο δε Ρουτζέρι, αφού εξήγησε τ' όστέρια, βρήκε ότι ο θάνατός της θα συνέβαινε στον Άγιον Γερμανο. Η βασιλοσύνη του μόλις το άκουσε αυτό γράτελιετρε άμεσα τα άνάτορα του Κορμασιού, που βρισκότανουν στη συνέχεια του Άγιου Γερμανού, κ' έβησε άλλωθό δικό της άνάτορα, στο όποιο ήσανε 14 χρόνια. Έπεις αυτού έφρονότις ν' άπομάρχη συστηματικά κάθε μέρος που θα είχε το δικαίουν γι' αυτή ήνοια. Άγιος Γερμανός.

Έπεις στα 1589 προσεβλήθη από κοσμοφίλε προφώς, οι όποιοι άνομήζησαν τους γαταούς της, λόγω και της προνομιακής ήλιαίας της. Η Αιζατερίνη ποζούει δε φοβόταν να πεθάνη, δέχθηκε να της φέρουν έναν παιτά να την εξουολεγήσει. Μόλις έβλεπε ο πατέρας στο δωμάτιο της κ' άκουσε το ήνοιά του, ή Αιζατερίνη έπαιε κατατορο ισχυμένη στο στρώμα της και ξεβήχισε την ίδια στιγμή στα χέρια του, πριν προφύγει να εξουολεγηθί τις ήμορτίες της.

Ο πατέρας αυτός λεγόταν Γερμανός, ή όπως τον έλεγαν ή λαός, «Άγιος Γερμανός»...

Η ειλικρινεία του Πετράρχη

Όταν ο περιήμος Έπιθιδος ποιητής Πετράρχης ήσανε ως κλιζονόμουνο, στο σπίτι του κωφονάουλο Κοζόνουα είχε προσεβλήσει σε μεγάλο βαθμό την έπιση σπουδή του ομοδισαίου. Λόγω της ε'θιμίας του γαμαζήτους του. Κάποτε ο κωφονάουλος θέλοντας να ξεδιώκειν μη ομογενεακή ήθιμεία του, κάλεσε τους οικείους του και τους έπεφρασε όπως να ομομωδούν έπάνω στο Ελεγγείο, χωρίς να έξαιρέσει ούτε τον αδελφό του, τον έπίσκοπο Λούνα. Όταν όμως ήλθε στο τέλος κ' ο Πετράρχης να άπομάρχη, ο κωφονάουλος έβλεψε το τραβόλι κ' έλεε στον ποιητή ήξιοτερείται:

— Όσο για σένα, Πετράρχη, μη άραμί ο λόγος σου!...

Ξενοίους, πηξε όλος μέσ' στο ντουλάκι, πωρόντας και το κλειτό φανάρο μαζί του. Αυτό άραβίος περιέμε ή κριία Έντελ. Το ντουλάκι ήταν άπο τα παλιά, τα μεγάλα και βαθιά ντουλάκια που μόνον άλλων με μικρό δωμάτιο παρή με ντουλάκι. Τότε ή κριία Έντελ, σιγά-σιγά, με ήλιες προφύλαξε τις να μη γίνη αντίληπτή απ' τον κλειτό, ομομωδε και ήλθε με τις μύτες της πεδών ως το ντουλάκι, το όποιο ο κλειτής ε'επτοχός είχε άραβει μωανιχίτο. Είχε καθίσει μέσα, άνάμεσα στα ρούχα, είχε άκουσθήσει το φανάρι του χιού κ' είχε άναβίει κάπως το κούτι με τα κομμάτια. Άγορτ τα έξαιτέρε πρώτα, τα ποίκουν κατόνιν ένα-ένα, προσέχοντας πάντα να μην γίνη τον παραμυθό θόρυβο.

Τότε, τη στιγμή άραβίος που άραβις έβαιε στην τέλη της ένα απ' τα κλειτά της, ή κριία Έντελ έβλεπε με δένια την ντουλάκι και καταίερε να στρέψη το κλειτό πρώτο κρησάτι να κινήθη ο κωφονάουλος που βρισκόταν μέσα! Έβλεπε! Αυτό ήταν όλο! Το ντουλάκι ήταν γερό κ' ο κλειτής ήταν τοσα άραβίματος, στη διάθεσί της. Πεσε δε να μεταβεί να βρή απ' εκεί μέσα. Είχε πιστήει σαν το ποντία της φάλα...

Κ' ε'οθ τέλειονι το πιο ένδοξηρον μέρος της ιστορίας μου... Έπειτα, χωρίς να γάπη στιγμή, ή κριία Έντελ άνοίξε το παρθένο κ' άραβισε να φονήζη βοήθεια. Την άκουσε ε'επτοχός ένας κωφονάουλος κ' ε'χτισε πετάτος. Ο κλειτής παραδόθηκε άπόσως, χωρίς να φέρη καμιά αντίσταση. Κι' όσον τον είδε, προς μεγάλη της έκπληξη, ή κριία Έντελ άναγνωρίσε στο πρόσωπό του ένα έγγάτη, ένα κίστη, που τον είχε πάρει ε'δω και λίγες μέρες στο σπίτι για να της κίνη μερικές έπισκενές...

Κι' ο ματρός Σιλιαπεριαν τέλειωσε τη διήγησί του με αυτά τα λόγια:

— Πρέπει δε να ξεφτερε πως ή κριία αυτή δεν ήταν έξαιρετική τομή... Κι' όμως, πόσο άνοδος στη θέσι της θάδεγχαν την ψυχραιμία ποιδεζε αυτή!

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΩΩΩ

Ο Π Σ Τ Ο Σ Ρ Ε Ι Ρ Ο Υ

Ένα περίεργο μνημείο στας Ίνδιαις. Το «Κουκάρι Γαόν». Τι άναφέρει ή παραδείσις. Ο τίμιος Δαβή και ο πιστός Ρεϊρού. Το χρέος του Δαβή. Ο Ρεϊρού και οι λησται. Η ε'υγνωμεισμένη του έμπούρου. Ο Ρεϊρού έλευθερός. Πώς τον σκέτωσε ο Δαβής πάνω στο έμομ του. Η εξήλιζαίσις...

Σε κάποιον μέρος των Ίνδιών έπαρχει ένα όμοιωτό μαρμάρινο μνημείο, το όποιο στη γλώσσα των ίθαγενών ονομάεται «Κουκάρι Γαόν», δηλαδή μνημείον του σκόλου. Το χρώμα του μνήμειου είναι το κρησάτι, όπως πιστεύουν οι έντόπιοι, τα διαγράμματα των λυσσασιένων σκόλων. Η ιστορία του κρησάτιου είνη ή έξής, σύμφωνα με μια παλαιωτάτη παράδοσις:

Τον παλιό καιρό ζούσε στις Ίνδιαις κάποιος που τον έλεγαν Δαβή κ' ο οποίος έκανε τον προμιατετή. Κάποτε του χρεώσθησαν 1000 ρουβία ινομοία Ίνδοί για ν' άγοράσει διάφορα έμπορευμάτια, αλλά όλα σ' όσους καταίερε άνομήζησαν να του δανείσουν αυτό το ποσό, γιατί δεν τού έβγα ήμισυση. Ο Δαβή είχε ένα σκόλο που τον έλεγαν Ρεϊρού και τον άγατούσε περισσότερο από καθετί στον κόσμο. Άφορ λοιπόν έδρασε για κάποιον καιρό, άναγκάστηκε στο τέλος ν' άραβη το σκόλο του ως ένεχυρο σε κάποιον πλούσιο έμπορο της προμερείας του, ο όποιος δέχθηκε να του δανείσει τα 1000 ρουβία. Ο Δαβή έπροσέβηκε στον έμπορο ότι θα γράφε κρησάτις του και τα χρέωμια, πριν συμμεληροθί ένα έτος. Έπειτα αφού άπομάρτισε με διάφορα τον άραβιτην του Ρεϊρού, τον άνατέσε να μείνη κοντά στο νέο κρησάτι του κ' έβηκε μακριά.

Έπεισε όμως ένας γνήσιος και άπομώστερος και καμιά έθρη δεν είχε φάσει από τον κρησάτιο. Ο έμπορος βέβαιοντας ότι ο όμοιωτός του άραβιός να γράφε, νόμισε πως είχε πέσει όμομ της ε'πιστίας του και μετανοήσε για την πράξι του. Έξαιμα όμως μια νύχτα σκοπνισαμένη άραβισε στην πόρτα του γαβήσια του Ρεϊρού. Σηρώθηκε άπόσως και βράνοντας έβη άντιμετωσε μια σημασία ληστών που προμωπώσαν να μπεινε στο σπίτι. Ο Ρεϊρού είχε γρημάει καταίενο του και άραβει μαζί τους λυσσασιένια. Από αυτό τους ληστής σοφισάτηκαν κάποι με ξεσσιασμένο το λαίο απ' τα δοντία του γνήσιου σκόλου, οι όποιοι έκανε αληθινα θάματα. Οι όποιοι λησται βέβαιοντας την πανομειβία των συντροφών τους, τόβηλαν στα πόδια να χίθρησαν μέσα στο σκατάδι.

Ο έμπορος, θέλοντας να δείξη πια τη μερήλια του ε'γνωμεισμένη στο Ρεϊρού, στην άραβιτη έπιτηρησι και τη γενναιωτήα του όποιο κρησάτιος τη σωτηρία της ζωής του, άποφασίσε να τον έλευθερώσει. Άραβισε λοιπόν με χρέια και με διάφορα κρησάτι να του δείξη ότι μετανοήσε, αν ήθελε, να πηη να βρή τον παλιό καιρό του. Ο σκόλος όμως κρινόου άραβιχίτα το κρησάτι του, σαν ναθέκε να του πη ότι δεν τού άραβίσε αυτό.

Τότε ο έμπορος έγραψε σ' ένα χαρτί ότι ο Δαβή δεν τού κρησάτιος πια τίποτε, ότι εξόβησε το χρέος του, έστοιμαρε κ' ίδισε την έξομολογη του λαίου του σκόλου.

Έτσι έλευθερός πια ο Ρεϊρού τρώθεε να βρή τον άραβιτη του. Ο Δαβή, οι όποιοι έντομιαζή είχε κρησάτι άραβιτα χρεωμια και γρησάτις έανά στον τοπο του, άπάντησε στο όμομο το σκόλο του. Ο Ρεϊρού έπρεξε γρησάτις κοντά στον κρησάτι του κ' άραβισε να τού γρησάτι το χρέια, κρινόουτας την όρα του. Ο τίμιος όμως Δαβή νόμισε ότι ο Ρεϊρού είχε φέρει γρησάτι απ' το σπίτι του έμπορου και καταγομιασθήκε, νομίζοντας πως έκανε για πάντα την έπόλημη του. Έβγαίσε λοιπόν το μαζάκι του, ε'χτίερε το Ρεϊρού με δένια και τον έφριξε κάτω νεκρό...

Φαντασθήτε όμως τη λήτη του Δαβή, όταν όστερα από λίγες στιγμές βήκε στο λαίο του διατρομειένων σκόλων την έξομολογη του χρέος του 1000 ρουβίων μαζί με μια σημασία, στην όποια ο δανειστής του τού περιέγραφε τον ήρωισμό και την αειτομεία του Ρεϊρού.

Ο Δαβή έθρησινε πολόν καιρό για τον άδοχο θάνατο του σκόλου του και για να έξιλιζοθί το τραπέσο του σκατάμια άποφασίσε με τα 1000 ρουβία που θάθετε στον έμπορο ν' άναγχιθί στον άραβιτην του Ρεϊρού ένα κρησάτι, στο μέρος άραβίος όποι τον είχε σκοτώσει με τα ίδια του τα χρέια, σε μια στιγμή παύσεως νιαίας...

Έτσι χίστιος το περιήμο «Κουκάρι Γαόν» στας Ίνδιαις.

